

[Moses Olsen.]

eller blokpolitiske taktiske aspekter af denne debat ikke ret meget. For mig at se står valget mellem et helt folks eksistensgrundlag eller et begrænset antal medborgeres større indtjeningsmuligheder.

Til slut skal jeg udtale min tillid til, at regeringen vil gøre sit til, at aftalen eller totalforbuddet også kommer til at gælde alle andre relevante fiskerinationer, og udtrykke mit håb om, at denne aftale er et første skridt henimod en hensigtsmæssig regulering af alt fiskeri ved Grønland, som har betydning for den grønlandske befolkning. Vi er så afhængige af havet, og hvad havet har at give, at vi ikke kan tolerere eller tåle en uhensigtsmæssig forrykkelse af naturens orden omkring vort land. Vi har i tidernes løb mere end én gang oplevet, at fangstdyr og fiskearter, som har væsentlig betydning for den grønlandske befolkning, blev i høj grad reduceret eller helt udryddet som følge af ukontrolleret rovdrift omkring vore kyster. Vi ønsker ikke at blive udsat for gentagelser af lignende art i fremtiden.

Johan Nielsen: Jeg håber, at man forstår og tilgiver, at jeg tager ordet. Når Færøerne i den grad er involveret i spørgsmålet, er jeg også nødt til at lade min spæde stemme høre. Men jeg skal trøste Dem. I én henseende skal De blive glad for min tale, den skal være kort.

Før debatten begyndte, var der et æret medlem, som spurgte mig, om jeg ikke kunne tage og ordne denne her affære efter den gamle recept med de fem fisk, der blev lavet om til de mange, men jeg måtte beklage, at recepten er glemt. Der er ingen, der er i stand til at gøre det i dag. Men jeg skal indrømme, at mens jeg har siddet og lyttet til denne debat, er jeg blevet mere og mere glad over, at denne recept er blevet glemt, for var man i stand til at lave de fem fisk om til mange, var man vel også i stand til at lave mange andre ting, og jeg mærker så lidt forståelse og så lidt kærlighed til hinanden blandt mange af dette høje tings

ærede medlemmer, at jeg har stærkt på fornemmelsen, at hvis man havde været i stand til at lave underlige gerninger, så ville man forvandle hinanden, ikke til laks, men til torsk.

Se, vi på Færøerne føler os selvfølgelig også ramt, men jeg kan gøre hr. Poul Dams ord til mine. Det er min inderste overbevisning, at regeringen ikke har kunnet handle anderledes. Selvfølgelig skal vi protestere, for det er jo havenes frihed, det gælder. Jeg er selv gammel fisker, har fisket oppe i de farvande og har følt, hvad det vil sige at ligge dér og være fri og ubunden, men når det er sagt, så skal jeg føje til, at som fisker har jeg også lært, hvad det vil sige at være fattig og afhængig af fiskeriet. Derfor forstår jeg så inderlig godt grønlænderne og deres problemer.

Vi har også andre interesser på Grønland, og hvis jeg skal se efter min erfaring, tror jeg, at det bliver vanskeligt at opbygge Grønland til en fiskerination, som kan klare sig selv uden om Færøerne. Vi har vel erfaringer fra de grønlandske farvande, som ingen andre har, og derfor stoler jeg på, at man fra grønlandsk side vil forstå os lige så godt, som vi forstår grønlænderne i denne situation her i dag.

Bertel Pedersen: Laksestrid eller lakseproblemer er jo ikke noget nyt forekommende. De bornholmske laksefiskere blev allerede ved forhandlingerne i maj 1970 i London udsat for en meget stærk indskrænkning i deres muligheder for at fiske i Nordøstatlanten. De bornholmske fiskeriorganisationer sagde, da man så aftalen, der var truffet — det var ganske vist af den tidligere regering — at det faktisk svarede til et totalt forbud. Man begrænsede nemlig fiskeperioden fra at gælde fra 1. februar til 30. juni til at gælde fra 5. maj til 30. juni, dvs. en begrænsning fra 5 måneder til 2 måneder. Denne aftale blev truffet på tværs af alle de forhandlinger, der var ført med fiskeriorganisationerne her i Danmark, og det var en decideret politisk beslutning, idet man bø-